

Retorn als orígens

Adam i Eva

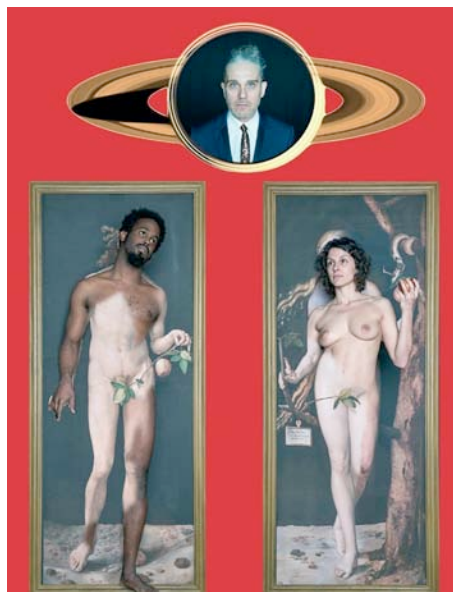
IAGO PERICOT

Lloc i data: La Seca Espai Brossa, 14 de juny
Dramatúrgia: Olga Parra

Ho sap tothom i és profecia: som hereus d'Adam i Eva. La primera parella de la humanitat va patir el despotisme tant de les forces del bé com del mal. Segons el Gènesi, al cinquè dia, Déu va decidir crear l'home a imatge seva, capaç de sotmetre tota la resta d'animals i bestioles. Al jardí de l'Edèn, l'home estava envoltat d'arbres que oferien fruits gustosos. Al mig, hi creixia, esponerós, l'arbre de la vida i el del coneixement del bé i del mal. Perquè no visqués en solitud, d'una costella seva, en va fer néixer la dona. Tots dos anaven nus. Temptada per una serp diabòlica i incuriosida per saber, Eva ho va complicar tot.

Adam i Eva, ideat i dirigit per Iago Pericot, és una interpretació iconoclasta i transgressora del mite de la gènesi bíblica. Comença amb un Adam de pell negra (Malcolm McCarthy) i una Eva de pell blanca (Adriana Segurado), tots dos de carn i ossos, que, nuets i contents, s'escapen de les taules pictòriques d'Albrecht Dürer. En tocar terra, encisats per descobrir-se, emprenen una exploració dels cossos en una bellíssima coreografia. Indecisos, sondegen després el do de la paraula, definidora del món. Quan entreuen l'existència del públic, el bombardegen amb preguntes tan bàsiques que sovint aconsegueixen desconcertar-lo. Amb la seva ingenuïtat primigènia, reixen a mostrar la precarietat de la zona de confort en què estem instal·lats.

Per defugir els obstacles que suposa la interpel·lació continuada als espectadors i, també, per fer avançar a bon ritme la funció, es projecten en dues pantalles imatges sobre els desastres del món ac-

A l'esquerra, imatge dels actors d'*Adam i Eva*. A la dreta, Iago Pericot, director de l'obra.

tual. Davant del panorama esborronador que brinden, Adam i Eva manifesten la seva perplexitat i la seva estupefacció més aparentment cànides: la terra es troba als antípodes d'un món agradable, plàcid i feliç. Per això, es plantegen si paga la pena quedar-s'hi o és millor tornar a la impertorbabilitat del quadre d'on provenen.

Sense gens de vergonya, els dos actors que interpreten *Adam i Eva* es passegen despullats, durant tota la funció, per l'escenari i entre el públic. Amb una naturalitat i una desinhibició admirables. Encara amb més impudícia que la seva graciositat nuesa, engalten preguntes sobre les guerres, la marginació o la misèria, que ens retornen als orígens de les paraules, al sentit que donem a la realitat. "Com és possible que, davant de tanta injustícia i tant d'horror, davant de tanta violència i tants abusos, els homes i les dones d'ara no es revoltin per evitar-ho?", s'interroga retòricament Eva. De tots dos actors, és

ella la que porta la batuta i es mostra més dúctil que l'aclaparat Adam a l'hora d'entomar les respostes esmaperdudes i, de vegades, sorprenents del públic.

Més enllà de la provocació estètica, *Adam i Eva* critica de manera oberta l'*statu quo* i reflexiona sobre la finalitat de l'art i el compromís de l'artista. Des de la dansa al teatre fòrum, Pericot sap desafiar les certeses i les conviccions de l'espectador inadvertit i situar-lo en un atzucac ètic que li fa replantejar en quina mena de carai de món vivim. Fins i tot, després d'un simulacre d'acabament melós, el final —pensat per *épater* el públic— capgira les expectatives creades amb un desenllaç irònic: proposa, fet i fet, una sortida en fals, un planeta B, extraterrestre, que de tan perfecte i il·lusionari esdevé quimèric. La solució no pot consistir a fugir del món, sinó a transformar-lo de terra estant, perquè els seus fruits saborosos siguin distribuïts de manera més justa i solidària.